Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку: (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку: (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 258. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го ЛИСТОПАДА 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 28, 1978 No. 258. VOL. LXXXV.

ТРЕТІЙ СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ЗАКІНЧИВСЯ ОДНОДУШНИМ СХВАЛЕННЯМ РЕЗОЛЮЦІЙ ТА КОНСОЛІДАЦІЙНИМ ВИБОРОМ НОВИХ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ; МИКОЛА ПЛАВЮК З КАНАДИ Й ІВАН БАЗАРКО ІЗ ЗСА НА ЗМІНУ ОЧОЛЮВАТИМУТЬ НОВООБРАНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ; ПІД ЧАС КОНҐРЕСУ ВІДБУЛИСЯ БАГАТОЛЮДНІ КОНЦЕРТ, БЕНКЕТ І МАНІФЕСТАЦІЯ, ЗДОБУВАЮЧИ ШИРОКИЙ РОЗГОЛОС; ДОПОМОГА УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В ЙОГО ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ БУЛА ОДНИМ З ГОЛОВНИХ ПРЕДМЕТІВ НАРАД І РІШЕНЬ; КОНҐРЕС ОВАЦІЙНО ВІТАВ ПРИЯВНИХ НА НЬОМУ НЕДАВНІХ В'ЯЗНІВ СУМЛІННЯ В СССР ГЕН. П. ГРИГОРЕНКА, Л. ПЛЮЩА І НАДІЮ СВІТЛИЧНУ

НА ТРЕТЬОМУ СКВУ ЗАПОЧАТКОВАНО АКЦІЮ ДЕКОЛОНІЗАЦІЇ СССР

Ню Йорк. — З кінцем минулого тижня, в днях від 23-го до 26-го листопада 1978 р., тут у приміщеннях готелю Амерікана відбувся з черги Третій Світовий Конгрес Вільних Українців (СКВУ), який у фокусі своїх нарад і рішень мав дальшу мобілізацію і консолідацію духових сил і матеріяльних ресурсів українців на поселеннях у вільному світі для допомоги українському народові в його змаганнях до волі і незалежности та оборону його людських і національних прав. Конгрес, в рамках якого відбули свої наради і зустрічі світові і міжкрайові надбудови українських науковців, професіоналістів, кооператорів, молоді, журналістів та ін., і, зокрема, репрезентативні та багатолюдні концерт і бенкет, а на закінчення Конгресу велика політична маніфестація в справі деколонізації СССР, після часто завзятих і навіть гострих дебат та ряду суперечностей, закінчився „в дусі СКВУ" однодушним — при тільки малій кількості здержаних голосів — схваленням в принципі запропонованих комісіями резолюцій та вибором нових керівних органів на п'ятирічну каденцію, під час якої обов'язки президента СКВУ виконуватимуть на зміну по два з половиною роки дотеперішній заступник президента СКВУ Микола Плавюк з Канади і теперішній адміністраційний директор Українського Конгресового Комітету Америки Іван Базарко.

У Третьому СКВУ взяло участь 507 уповноважених делегатів українських крайових і міжкрайових та світових централь і надбудов з майже двох десятків вільних країн чотирьох континентів та 212 зареєстрованих гостей. У влаштованих з нагоди і в рамках Конгресу імпрезах взяло участь: у великому концерті в Карнегі Гол в четвер, 23-го листопада, понад 3000 осіб; у конгресовому бенкеті в суботу, 25-го листопада, 1200 гостей і в політичній маніфестації вулицями Ню Йорку в неділю, 26-го листопада — близько 8000 осіб, у цьому велика кількість молоді.

Конгрес, зокрема влаштована з його нагоди політична маніфестація, мав широкий відгомін у місцевих американських засобах масової інформації: пресі, радіо і телебаченні.

Конгресом проводила обрана президія в складі: д-р Юліян Куляс — голова, заступники голови: пані Лілія Бурачинська (Світова Федерація Українського Жіноцтва), д-р Юрій Криволап (ОДУМ), Ярослав Білак (Канада), Ілля Дмитрів (Европа), Сергій Цимбалюк (Австрія) і Дмитро Грабар (Аргентина); секретарі: Оля Бодпарук (репрезентантка української молоді з Канади), Осип Рошка (СУМ) і Петро Саварин (Пласт).

Подрібні інформації про перебіг Третього СКВУ та відбуті з цієї нагоди зустрічі й наради та про конгресові імпрези будуть подані в чергових виданнях „Свободи".

Микола Плавюк, новообраний президент Секретаріяту СКВУ на першу половину 5-річної каденції

Світлив Ігор Длябога

Мгр Іван Базарко, новообраний президент Секретаріяту СКВУ на другу половину каденції

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДІЇ СКВУ З ПРИВОДУ ВІДЗНАЧЕННЯ 60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ, ПРОГОЛОШЕНЕ ПІД ЧАС ЦЕРЕМОНІЇ ВІДКРИТТЯ III КОНҐРЕСУ

Актами проголошення Державности і територіяльної Соборности українських земель під час Великих Днів Національної Революції від 1917 до 1920-их років — почерез чотири Універсали Української Народньої Республіки, почерез період Гетьманської Держави, почерез період Західньої Української Народньої Республіки — український народ без найменшої тіні сумніву вказав „урбі ет орбе", що його дальша доля лежить на шляху безкомпромісової боротьби за свій власний державний суверенітет і територіяльну соборність. Це своє рішення український народ наголосив словами Четвертого Універсалу: „Народе України! Твоєю силою, волею, словом утворилась на Українській Землі вільна Українська Народня Республіка". Це рішення, як заповіт — спадщину передав український народ майбутнім поколінням, а до здійснення цього заповіту Господнє Провидіння покличе найщасливіше покоління, яке принесе цю спадщину у золотоверхий Київ і там його складе на вівтарі Української Незалежної Соборної Держави. За минулих 60 років історія віднотувала ряд світлих етапів жертовної, сповненої почуттям великої самопосвяти боротьби різних поколінь за відновлення української державности і здійснення змісту Великого Акту 22-го Січня 1918 року.

Сьогодні представники Української Спільноти поза межами нашої Батьківщини стануть перед новою подією, яка у ланцюгу подій загальноукраїнської боротьби визначає черговий етап нашої всеукраїнської естафети по золоте руно Української Державности — перед III Світовим Конгресом Вільних Українців.

Озброєні в досвід, що його передали нам творці Державних Актів двадцятих років, озброєні в досвід поколінь останніх 60 років нашої Національної Боротьби за Українську Незалежну Державу, озброєні досвідом попередніх двох Світових Конгресів Вільних Українців — овіяні думкою, зв'язані волею і серцем з українським народом в Україні і поза Україною, вслухаймося в слова і вимогу кращих дочок і синів нашого народу, поставлену до нас: БУДЬМО ОДНО! бо тільки в одностайній, цілеспрямованій акції і боротьбі усього УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ можливе здійснення ідеалу власної суверенної держави. Тільки від нас самих, представників-делегатів на цьому Конгресі присутніх залежатиме, як далеко наша естафета III Світового Конгресу Вільних Українців зближить нас усіх до Золотого Руна Української Правди. Просімо Всевишнього, щоб дозволив нам з чистим серцем, з чистою душею сповнити всі ці завдання, які стоять перед нами. Хай почуття відповідальности перед Маєстатом Державнотворчих Актів нашого недавнього минулого, почуття відповідальности перед Маєстатом нашої сторозтерзаної, але нескореної Матері-України, і врешті почуття відповідальности перед Маєстатом замучених, поляглих Героїв нашої боротьби і Маєстатом тих, які сьогодні в цьому самому моменті як ми тут стоїмо зібрані, кинули геройський виклик ворогові в обороні українського народу, не дивлячись на всі наслідки ворожих тюрем, концтаборів і психушок, куди ворог їх запроторює — переможе у нашій совісті все, що другорядне; все, що стоїть на перешкоді на шляху нашої об'єднаної акції на службі великої Української Справи.

НОВООБРАНА ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Третій Світовий Конґрес Вільних Українців, що відбувся в Ню Йорку в днях від 23 до 26-го листопада 1978 року, обрав нову Президію Секретаріяту СКВУ в такому складі:

ПОЧЕСНИЙ ПРЕЗИДЕНТ СКВУ: О. Д-Р МИТРАТ ВАСИЛЬ КУШНІР; ПРЕЗИДЕНТ: МИКОЛА ПЛАВЮК (КАНАДА); І-ИЙ ЗАСТУПНИК ПРЕЗИДЕНТА: МҐР ІВАН БАЗАРКО (ЗСА), ЯКИЙ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ КАДЕНЦІЇ, ЗГІДНО З УЗГІДНЕННЯМ, ПЕРЕБЕРЕ ФУНКЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА, А МИКОЛА ПЛАВЮК ФУНКЦІЮ І-ГО ЗАСТУПНИКА;

ПРЕДСТАВНИКИ ЦЕРКОВ: Владика Максим Германюк, Митрополит УКЦ в Канаді, Владика Йосиф Шмондюк, Митрополит УКЦ в ЗСА; Владика Мстислав Скрипник, Митрополит УПЦ в ЗСА; о. д-р Семен Савчук, УГПЦ в Канаді; пастор Олекса Гарбузюк, Українські Протестантські Віроісповідні Централі;

ЗАСТУПНИКИ ПРЕЗИДЕНТА: Стефанія Савчук — СФУЖО; Василь Кирилюк (Канада); Юрій Денисенко (Австралія); Володимир Котульський (Арґентина; ще не призначений представник Бразилії; Ілля Дмитрів (Велика Британія); Степан Мудрик (КОУГЦУ); Володимир Косик (Франція);

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР: Василь Безхлібник (Канада); СКАРБНИК: Франко Мартинюк (Канада);

ЧЛЕНИ ПРЕЗИДІЇ

Олександра Ковальська — СФУЖО; Іван Олексин (ЗСА); Ігнат Білинський (ЗСА); Богдан Гнатюк (ЗСА), Роман Дражньовський (ЗСА), Іван Флис (ЗСА); Богдан Долішний (Канада), Юрій Данилів (Канада), Роман Трач (СКВОР); сен. Павло Юзик (КПЛ), місце для КУМО (молодечі організації).

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іван Винник (ЗСА) — голова; Олександер Білик (ЗСА); Іван Геврик (Канада); Остап Сокольський (Канада), Ольга Заверуха (СФУЖО), Саварин Григорців (Австралія); Ярослав Тракало (Арґентина), місце для Бразилії, місце для Венесуелі, Антін Мельник (КОУГЦУ); два заступники членів Контрольної комісії будуть подані згодом.

Список членів Секретаріяту СКВУ нескомплектований і тому Президія Секретаріяту, після узгіднення з головами центральних репрезетацій, доповнить листу і опублікує її згодом.

СВІТ ПОЧУВ ПРО СКВУ І ЙОГО ЦІЛІ

Ню Йорк. Минулої неділі, 26-го листопада, місцеві і крайові радіовисильні, пресові агентства і телебачення повідомили про велику українську маніфестацію, яка відбулася в тому дні на закінчення Третього Світового Конгресу Вільних Українців у цій світовій метрополії за волю України, в обороні національних і людських прав та за деколонізацію совєтської імперії. Говорив про цей Конгрес і цю маніфестацію та їх цілі відомий коментатор д-р Мартин Абенд на 5-му телевізійному руслі в неділю ввечорі, показуючи при цьому фрагменти з демонстрації. Надрукував про це власну кореспонденцію „Ди Ню Йорк Таймс" у своєму виданні в понеділок, 27-го листопада, ілюструючи повідомлення фотознімкою, яка подана вгорі.

Знайдено Сінайський рукопис, старинний документ української філантропії

Кембридж, Масс. (ФКУ). — Близький Схід, зокрема свята гора Сінай, були часто згадувані останніми тижнями в пресових, радіо і телевізійних новинах. На горі Сінай — манастир св. Катерини, в якому проф. Моше Альтбавер, давній приятель і науковий співробітник Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, знайшов рукопис, позначений у збірці прецінних раритетів того манастиря числом 49. Той сінайський кодекс це — пом'яник із XYII століття, якого фототипічну відбитку плянує УНІГУ видати в формі окремої книги. В пом'янику записані імена добродіїв-ктиторів Сінайського манастиря.

Більш як одна третя, тобто 84 сторінки того рукопису займаються Україною, бо аж 26 українських міст та сіл згадується в тексті й буквально сотні визначних осіб української спільноти того часу, включаючи прізвища членів козацької аристократії, церковних провідників, а то й ремісників і купців. Багато зразків українського скоропису тієї доби є в тексті Сінайського рукопису.

Публікацію тієї цінної книги плянується здійснити вже в 1979 році. Головним редактором праці проф. Моше Альтбавера є проф. Ігор Шевченко, а бібліографічні нотатки опрацьовує Едвард Касинець.

Сінайський рукопис ч. 49 вказує на давньовікову традицію української філантропії, а його видання фотодруком на нові міжнародні зв'язки УНІГУ.

Появу друком іншої культурної цінности нашого народу, що її знайдено теж в тому ж манастирі — Псалтиря із Київської Руси, із XI сторіччя, писаного староукраїнською мовою, завдячується грошовій субсидії визначних меценатів Йосифа та Анни Іваневих. ФКУ розшукує за жертводавцем, який схотів би субсидіювати видання Пом'яника.

ДВІ УКРАЇНКИ ВИСТУПЛЯТЬ НА ТЕЛЕБАЧЕННІ

Філядельфія (УККА). — Галя Сагата-Поритко, референтка шкільництва при місцевому Відділі УККА, і Дзвінка Швед, англомовна секретарка, виступлять на телевізійній програмі „Мітінггавз" на станції KYW (канал ч. 3) в середу, 29-го листопада ц. р., о год. 8-ій вечора. Темою програми буде двомовне навчання в школах.

Канадсько-американська конференція літераторів відбулась з українською участю

Монтреаль (ОУПС). — В університеті МекҐілл відбулася в днях 13-15 жовтня перша спільна конференція Американської та Канадської Асоціяцій Порівняльної Літератури. Праця конференції проходила у виді доповідей, симпозіюмів та дискусій про формування сучасних літератур на північно-американському континенті. Були доповіді про англійську, французьку, еспанську, португальську та т. зв. меншинні літератури в Америці. Дуже цікаву доповідь виголосив проф. А. Олдрідж із Іллінойського університету про людські права в літературі з часів американської революції. З українців в конференції взяв участь проф. Яр. Рудницький, як один із основників Канадської Асоціяції Порівняльної Літератури в 1967 р. В дискусії він підніс справу українсько-канадської літератури, що виявила себе в ділянці прози, поезії і драми. Кінчаючи свій виступ, він зацитував вірш Яра Славутича про „Джона", „Жана" та „Івана", як піонерів західної Канади; тоді коли „Джон" і „Жан" не встоялися в твердій піонерській боротьбі з природою, єдиний „Іван" залишився на землі. Цей вірш, на думку проф. Рудницького, віддає, як не мога краще ситуацію в західній Канаді напочатку нашого століття.

Проф. Рудницький виступив теж у дискусії над доповіддю А. Олдріджа, підкреслюючи вагу відрізняння індивідуальних і колективних прав, як у літературі, так і в суспільному житті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно): Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії) і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Гордіїв вузол

Спеціяльна Комісія Палати Репрезентантів від серпня цього року провадить нову серію публічних переслухань у справі вбивства президента Джона Ф. Кеннеді і негритянського лідера Мартина Лютера Кінга, щоб встановити докладніше обставини вбивства та розв'язати різні теорії і версії, які поширюються від самої дати виконання атентатів.

На протязі кількох тижнів Комісія розглядала обставини вбивства президента Кеннеді в 1963 році. Як відомо, існує версія, що вбивник Кеннеді, Лі Гарві Освалд, був агентом Філеля Кастра і совєтського КГБ.

Комісія намагалася вияснити ті питання і складне переплетення обставин, що стосуються Освалда, його перебування в Москві і Мінську, домагання про поїздку до Куби осінню 1963 року тощо. У цих справах зізнавали Маріна Освалд-Портер, колишня жінка Освалда, Юрій Носенко, колишній працівник КГБ, який прибув до ЗСА в 1964 році, а також колишній генеральний кубинський консул Лопез, який живе на Кубі. Одночасно з цим Комісія заслухала інтерв'ю Кастра з головою і членами цієї Комісії, які спеціяльно їздили з цього приводу до Гавани.

Нема сумніву в тому, що свідчення деяких із тих осіб були не тільки однобічні та тенденційні, а властиво направлені на затирання будь-яких слідів про підозріння совєтської і кубинської змови.

Для прикладу, Сі-Ай-Ей спочатку твердило, що колишній службовець КГБ Носенко, який немов знав про діяльність Освалда в СССР від 1959 до 1962 року, не є „бона фіде" перебіжчик і що він міг бути спеціяльно висланий КГБ для того, щоб відкинути будь-які зв'язки Освалда з КГБ. Одначе, в 1968 році Сі-Ай-Ей прийшло до протилежного заключення, а саме: Носенко не є „подвійним агентом" і що його свідченням можна вірити. Зі свідчень Носенка виходило, що КГБ його трактувало „психічно незрівноваженою" людиною і навіть слідкувало за ним, щоб переконатися, чи Освалд не був „американським шпигуном".

Маріна Портер, жінка Освалда, з якою він одружився в СССР, відразу заявляла членам Комісії, що вона не певна, що Освалд застрілив Кеннеді, але на другий день по настирливих питаннях конгресменів заявила, що вона давно переконана, що її колишній муж забив Кеннеді. Проте, як вона заявила, Освалд мов не мав жадних спільників, це не було політичне вбивство, а суто психічне, як наслідок його „психічного заломлення".

Кастро, очевидно, заперечив те, що йому „було відомо про підготову замаху" на президента Кеннеді. Він заявив, що це є „цілковита вигадка", натомість він твердив, що в день вбивства Кеннеді йому стало відомо, що Сі-Ай-Ей доручило своїм агентам знищити його.

Кагебісти приділяють особливу увагу переслуханню вбивства Кеннеді. На совєтській телевізійній програмі приділено цілу годину цій справі, включаючи вирізки з фільму з Даллас, Тексас, а коментатор Зорін звинувачував у вбивстві Кеннеді „багатьох реакціонерів". А щоб протидіяти формуванню опінії в Америці, що президента Кеннеді вбито на наказ Москви, Ю. Сємьонов, совєтський письменник, написав серію статтей, в яких подав нову в КГБ препаровану версію, що Освалд був китайським агентом і що Кеннеді було вбито на наказ Пекіну. Китай, між іншим, як твердить Сємьонов, вислав Освалда до СССР з тією метою, щоб перекинути підозріння про вбивство на Совєтський Союз. Це ще одна „ревеляція" совєтської пропагандивної машини.

Комісія Палати вже діє два роки, витратила 5 мільйонів долярів, але публічні переслухання не були належно підготовлені, суперечливі твердження залишилися нез'ясовані.

Чи Освалд був агентом, чи він мав спільників, чи діяв на наказ комуністичної розвідки — залишається невиявленим, заплутаним питанням, таким, як гордіїв вузол.

Іван Кедрин

РЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ЕВОЛЮЦІЯ

Дві широченькі декларації, які появилися на сторінках „Свободи" (з 29-го вересня і 17-го листопада 1978) можуть створити враження, наче би українське вільне суспільство в діяспорі поділене на два табори: один, що визнає революцію, як єдиний засіб повалення сучасного большевицького режиму в СССР узагалі й Україні зокрема, і другий, що протиставить принципові революції — принцип еволюції. Славити Господа, автори обох концепцій виходять із того самого самостійницького засновку, як „незмінного" становища всіх українців у світі сущих. Проте, автори обох тих становищ, ніби взаємосуперечних, роблять ту саму помилку: одні і другі утотожнюють нарід і еміграцію, одно неподільне поняття і одну неподільну цілість. Це правда, що духово це одна цілість — так бодай повинно бути. Алеж цілі й завдання та методика діяння земляків в Україні і українців, розсіяних у діяспорі, цілком інші, цілком різні і аж ніяк не можна утотожнювати одних і других. Коли ж одні твердять, що те, що тепер діється в Україні, сучасний тамошній рух спротиву, це насправді революційна дія і що сподівання на еволюційний розвиток подій в СССР наївний, нереальний і недоречний, бо ніколи большевизм на еволюцію у своїй внутрішній політиці, зокрема у відношенні до України, не піде, — і коли водночас другі твердять, що, навпаки, те, що діється в Україні, вказує на відкидання тамошніми нашими земляками революційних методів боротьби та стосують тільки еволюційні — то вся ця суперечка сутоакадемічна і по суті зайва. Вона цікава з погляду історії української політичної думки. Майбутній її дослідник знайде у тій дискусії доказ, які то ідеологічні течії нуртували серед української еміграції у 70-их рр. XX сторіччя. Із погляду сучасної дійсности обидві, як там сказано, концепції — гіпотетичні, теоретичні і практично недоцільні.

Поперше, край має завдання боротися проти ворожого режиму всіма такими засобами, які йому в даному часі доступні і що їх він вважає за найдоцільніші. Коли всі тамошні члени руху спротиву покликуються на існуючі конституції СССР і УССР, як на легальну базу їхньої боротьби за людські права і національну свободу (за що все одно йдуть до кацету), то з цього не виходить, що розсіяні у країнах поселення українські еміґранти чи їхні діти мають до цього також достосуватися: всі еміґрації у всесвітній історії були, є і мусять бути екстремні і непримирливі супроти законодавства, що його накинула ворожа окупація, і ми не можемо ставати на позиції совєтської конституції, як вихідної бази нашої дії — це кожному ясно. Цього і не вимагають наші земляки в Україні, члени руху спротиву, які будь-як комунікуються із зовнішнім світом і мають будь-який, безпосередній чи посередній зв'язок із нашими туристами. Коли вони всі заєдно кажуть „кричіть якнайголосніше і робіть натиск на режим всіма доступними вам способами", то вони прагнуть, щоби ми ставали на їхні позиції, так само, як було б нісенітно вимагати від них, щоби вони виступали там з тими гаслами і вимогами, які виписані на транспарантах наших демонстрантів на вулицях американських чи канадських міст. Але це не значить, що вся еміґрація має визнавати тільки революцію, як засіб знищення ворожого режиму, бо таких можливостей — поза революцією і еволюцією — є безліч інших.

Березнева революція у 1917 році розпочалася від того, що Волинський полк відмовився стріляти до страйкуючих робітників. Революція у 1905 році прийшла наче „автоматично" як наслідок ганебної прогри російсько-японської війни. Хто може передбачити, чи, наприклад, російські (совєтські війська, стаціоновані у Польщі і Чехо-Словаччині, хоча як часто вимінюють їх, таки не просякнуть духом демократії і не постане серед них фермент, який розростеться до розмірів революції? Хто може передбачити, чи большевицький режим не провалиться у наслідок палатної революції у Москві на тлі боротьби за владу тамошніх кремлівських можновладців? Хто може виключити, що теперішній режим і з ним вся імперія не захитаються і не проваляться у наслідку подій на Далекому Сході? І чи поруч із усіма американсько-совєтськими безконечними розмовами про „САЛТ-и" — обмеження стратегічної зброї — можна заперечити факт продовжування переговорів у зброєнні обох цих суперпотуг світу? І хто з нас знає факти, на яких деякі американські політичні коментатори твердять, що існує якщо не затаєна формальна, то фактична „вісь Вашінгтон-Пекін-Токіо", якої смертельно боїться Москва? Адже це аксіомна правда, що Совєти тільки тому підписали Гельсінкський договір з його клявзулею про громадянські права, щоби запевнити собі „спину" у випадку війни проти Китаю і Японії, бо

(Закінчення на стор. 4)

ДЕКЛЯРАЦІЯ ЗП УГВР В 60-ТІ РОКОВИНИ УНР ТА З ПРИВОДУ III КОНҐРЕСУ СКВУ

В січні ц. р. минуло 60 років від часу проголошення самостійности Української Народної Республіки, в листопаді ц. р. сповнилося 60-річчя Листопадового Чину, а в січні 1979 року мине 60 років від проголошення в Києві з'єднання двох українських державних формацій в одну соборну Українську Народну Республіку. Вже перед 22-им січня і 1-им листопада 1918 року, від самого часу знищення Москвою Української гетьманської держави 17-го і 18-го століть ідея державної самостійности України та політичної і соціяльної свободи української людини не погасла в нашому народі. Але щойно від часу утворення Української Народної Республіки ці політичні концепції стали невід'ємною програмою всіх українських організованих політичних формацій.

Впродовж останнього шістдесятиліття окремі українські політичні сили на батьківщині і поза її межами намагалися йти різними шляхами до здійснення тих цілей, але вони ніколи не відхилилися від Шевченківської перестороги, що тільки в своїй хаті своя правда, і не зрікалися принципу вільної української людини на вільній українській землі.

Друга світова війна створила для українського народу нові умови боротьби. Вже напередодні війни найменша галузка українських земель, Карпатська Україна, задеклярувала державну самостійність та свою єдність з українським материком. А 30-го червня 1941 року, всупереч волі німецьки окупантів, проголошено у Львові відновлення української самостійности та утворено Українське державне правління. Згодом це своє право на державну незалежність український народ оборонив жертвами тисяч його синів і дочок, які в рядах ОУН і УПА та під політичним керівництвом УГВР, вели впродовж 10 років організовану підпільну і повстанську боротьбу, спочатку проти німецьких, а вслід за цим проти большевицьких окупантів. Ідейно-програмову основу цієї боротьби творили найшляхетніші ідеали національної, політичної і соціяльної свободи та побудови міжнаціональних взаємин на принципах взаємопошанування і невтручання у чужі справи. Це на ділі здійснюване гасло свободи народів і людини стало могутньою зброєю в боротьбі проти расистсько-шовіністичних доктрин німецького фашизму та російського імперіялізму, проти їх касарняно - тоталітарних диктаторських систем поневолення людини і народів. Свої шляхетні ідеали боротьби учасники українського революційного підпілля понесли в концтабори і в'язниці СССР, і там їхня програма та їхня мужня постава здобули признання, подив і пошану чужинецького оточення. Ці ідеали і живий приклад їхньої боротьби наснажують теж сучасних носіїв ідей національного, політичного та соціяльного визволення українського народу.

Останні два десятиліття принесли нові форми боротьби українського народу. У них наголос покладений на оборону громадянських прав та на дії в межах наявних законів. Але рівночасно цей рух спрямований на задоволення всіх національних, політичних і соціяльних прагнень українського народу в його самостійній державі.

II

1. Український народ перебуває сьогодні у важкому становищі, що його творить система традиційного російського імперіялізму та ворожого народам і людині комуністичного тоталітаризму. Як їхні царські попередники, вожді сучасної російської імперії змагають до біологічного та духового знищення українського народу як самобутньої духово-культурної та національної спільноти, вживаючи для цього таких засобів як плянова русифікація, перемішування населення, нищення історичної пам'яті тощо. Ця народовбивча політика ведеться під гаслом творення т. зв. совєтського народу і є найреакційнішою політичною концепцією колоніяльного народовбивства.

За насильно накинену українському народові приналежність до держави, яка іменує себе „союзом", Україна платить непосильні тягарі й жертви. Левина частина національного доходу УССР самовільно і безповоротно відпроваджується у „всесоюзну" скарбницю; в інтересах імперії експлуатуються природні та людські ресурси українського народу; вже півсторіччя український селянин, пограбований з батьківської землі, прикутий до колгоспу чи радгоспу, але плодами своєї рабської праці він вільно розпоряджатися не може; український робітник позбавлений права боронити свої клясові інтереси перед визиском єдиного в державі працедавця — партійною і державною бюрократією, яка сама визначає норми й розцінки, забороняє робітникам страйкувати, а професійні спілки перетворила на слухняне знаряддя тиску на робітництво; українці різних професій, зокрема кваліфіковані кадри мусять шукати заробітків поза межами України в той час, коли Україна заселюється чужинцями, під ширмою т.

(Закінчення на стор. 4)

Ілля Дмитрів

ЗА ПРАВИЛЬНІСТЬ ПІДХОДУ ДО ОРГАНІЗОВАНОГО ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

[6]

Як політичний, церковно-релігійний, громадський, так і науково-культурний сектор переживає глибокі ускладнення в організаційному оформленні і в дії. Він доволі розсіяний, у ньому помітні досить глибокі протиріччя, він недобудований до основ. Час до часу на його продукції помітні чужі або й ворожі впливи. Він доволі химерний також і під різними іншими аспектами.

До недобудування на цьому полі треба зараховувати в першу чергу великий брак українських середніх шкіл з цілоденним навчанням, хоча можливості на такі школи й засоби існують, або можуть бути зорганізовані. Маючи на Заході два власні університети і ряд їхніх філій, середня школа стає прямо невідкличним завданням. Ще далеко невпорядкованим під різними аспектами залишається початкове шкільництво та семінарійне середнього й вищого типів. Досить слабо пропаговане театральне мистецтво, майже не зорганізований вокально-музичний відтинок. Слабо розвивається кольпортажна сторінка на полі видавничому, хоча ця діяльність творить поважний відсоток загальної культурної політики. Український науковий світ ледве вспіває поборювати труднощі з оформленням для потреб суспільства матеріялів із минулого, а проблеми сучасного чекають терпеливо на ласкаву увагу цього світу. Виявлені раніше спроби у цьому напрямі, щоб звести на якійсь плятформі цей світ до одного столу й випрацювати одну його політику, майже розвіялися або залишилися в зародку. Українські науковці беруть доволі жваву участь в різних міжнародних конференціях, але конференцій українських науковців із цілого вільного світу не видно. Український літератор працює без допомоги фахового рецензента. Колишні рецензенти типу Державина, Грицая, Глобенка та інших відійшли, а інші загрузли у щоденну редакторську працю. Поезія і проза розвиваються майже без компетентного спрямування.

Як довго зможе видержати наша діяспора на відповідному рівні своєї науково-культурної діяльности без грунтовного перегляду можливостей, потреб, сил і засобів? А наука — це головна підвалина політичного життя. Культурна діяльність — також поважний стимул патріотизму й один із важливих форматорів світогляду. Історія записала не один випадок, коли то добра повість чи поема, або музичний твір, поривали народи на барикали, змінювали структури, клали основу під світогляд суспільства.

Під кінець треба бодай згадати ще і про *сектор господарський*, який творить поважну підвалину організованого життя і який може вплинути також і на життєвий рівень бодай тієї частини українського суспільства в діяспорі, яка віддає свої сили організованій праці.

Під сучасну пору велика частина підприємчивости на господарському полі підлягає різним громадським установам. У подібний спосіб розбудована і вдержувана також видавнича діяльність, яка має культурний, політичний і господарський характери. На цьому господарському полі теперішні й майбутні можливості досить великі. Але бракує дослідів, цілеспрямованости, політики, бракує власного торговельного банку, до якого сходилися б нитки й засоби і з якого вони відходили б у властиві і з національного погляду конечні місця.

Питання і проблеми майбутнього

У своєму загальному погляді на структуру українського організованого життя ми старалися віддзеркалити ситуацію так, як вона менш-більш представляється, які нуртують на цьому полі тенденції, та як цей наш організований світ може себе впорядковувати. При цьому наша увага скупчується переважно на тому, що, евентуально, треба зробити для кращого ведення цих справ у майбутньому. Бо лише у цьому напрямі може розвиватися думка, зокрема коли вона спрямована в напрямі розшуків за кращим майбутнім.

Згідно з нашою дотеперішньою політикою на організованому відтинку суспільного життя, ми були за сильною громадською базою в кожній країні, довкола якої можна б об'єднати й на якій можна втримати найбільшу кількість українців. Ця громадська база повинна охоплювати по змозі найширший вахляр культурно-виховної праці на відтинку старших і молодших поколінь, бо лише добре поставлена діяльність цього характеру зможе успішно конкурувати із впливами чужини, ці впливи нівелювати, а цим змаганням освідомлювати національно і скристалізовувати волево та інтелектуально українську людину.

[Продовження буде]

К. Крупський

„ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА"

Displaced Person by Marie Halun Bloch; Lothrop, Lee & Shepard Company. A Division of William Morrow & Co., Inc. New York, 1978, pp. 191, map and illustrations. $7.95

Це чергова і недавно опублікована книжка Марії Галун-Блок. На обгортці книжки, яка появилася англійською мовою, сказано, що письменниця через багато років носилася з думкою написати цю книжку про переміщену особу, але як не раз буває, що до здійснення довготривалого заміру потрібно якогось рішаючого поштовху. Таким рішаючим поштовхом для письменниці стала одна газетна стаття про нового американського громадянина, який маючи за собою совєтське виховання, мав трудноші засвоїти собі засаду віри у свої власні сили, що якраз являється дійсною вартістю американської спільноти.

Героєм нової повісти є чотирнадцятилітній юнак Степан Василенко. Він зі своїм батьком (також на ім'я Степан), визначним українським ботаніком, на склоні 1944 року, опинилися в таборі для втікачів в околиці відомого міста Ваймар в Німеччині.

Василенки — батько і син аж з далекої Полтави вже другий рік поневіряються живучи життям втікачів. Здається, що це скитання найбільше надокучувало молодому Степанові. Йому надоїла часта зміна обставин, зміна знайомства, а тепер йому дуже докучала таборова тіснота, бруд заблощичених бараків і гамір людей, які говорили різними мовами. Днями батько Степана був поза табором в розшуках за тимчасовою працею, або харчами, а коли він повертався до бараку, то вільний час проводив на розмовах в гуртку осіб, яких запізнав в таборі.

У цьому гуртку була жінка з Тернополя, якої чоловіка большевики замордували у в'язниці серед маси в'язнів ще тоді, як совєтські війська втікали перед німцями в 1941 році. В неї був син майже одноліток Степана. Той син якому на ім'я було Мартин відразу хотів здружитися з Степаном. Мартин заохочував Степана до гри в копаний м'яч на таборовій площі. Степан часом брав участь в тих грах, але це робив він більше з чемности тоді, якщо не міг якось викрутитися від такої товариської забави.

На ділі, Мартин хоч і добре вихований середньошкільник не припав до вподоби Степаномі. На осуд Степана він був якимсь немов забагато одвертим, бо що думав те й говорив, а Степан як колись вдома, так і в школі був призвичаєним скривати свій погляд на деякі справи. Степан запримічував це, що навіть його батько вже також змінився. Він подібно так, як його новий приятель Бігун, який колись був гімназійним професором латинської мови в Дрогобичі, почав виявляти свій погляд в часі розмов і дискусій. Степан в душі уважав таку поведінку дорослих необережністю. Він дуже жалував, що тепер він не мав з ким обговорити ці свої спостереження. Його батько на протязі цілої подорожі був занятий важливими справами, а мати Степана померла на запалення легенів і її похоронили тиждень перед тим, як Степанові і батькові довелося покинути рідну Полтаву. Правда, колись вдома батьки Степана також не обговорювали усіх справ в присутності Степана, а в школі його вчили зовсім щось іншого чим те, про що він тепер щоденно довідувався в тих дискусіях. Ох, якби йому тепер придався Павло — його вірний товариш, перед яким Степан ніколи не мав ніяких таємниць.

Як тільки зближалася весна дорослі починали частіше говорити про американців. Степан хоч не був дорослим, але вже не був дитиною. В душі він не міг безкритично ставитися до дивних висловлених надій дорослих на американців та на їхню систему. Він ще добре пам'ятав те, що його вчили у школі про капіталізм. Степанові було тяжко знайти відповідь на те, що саме могло залишитися американському урядові після того, як він давав владу народові. Чим більше Степан замикався в собі, тим більше він терпів душевно.

Яка шкода, що батько не погодився на те, щоб Степан забрав з собою в дорогу акордеон, на якому він вже грав не погано. Він пригадував собі як не раз він грав своїй матері те, що вона найбільше любила. Який щасливий був він тоді, а тепер залишилися тільки тужливо болючі спогади.

Ранньою весною 1945 року, Василенки залишили табір, бо зі сходу зближалися совєтські війська, а ночами чимраз частіше не давали спокою американські та англійські бомбовики. Тепер почалася справжня трагічна драма для обидвох Василенків, які залишилися в товаристві тільки Бігуна. Незабаром, після залишення табору, для Степана почалися найбільш гіркі в його житті переживання. Тепер таборове життя видавалось йому люксусом в порівнянні з тим, що доводилося переживати. Голод, холод і брак відповідного нічного відпочинку вичерпували останні сили молодого хлопця. Німецьке населення бачило, що війні надходить кінець і тому німці не хотіли приймати чужинців на працю. Німці були страшно непривітні до чужинців і не один вже здалека верещав „забирайтеся геть" коли бачив, що чужинці підходять до нього.

Документи, які були в наших втікачів, дозволяли їм задержатися не довше як 24 години в одній місцевості. Тільки кілька днів перед приходом американців, ботанік Василенко був смертельно ранений в часі налету американських літаків на німецький військовий транспорт, поблизу якого опинилися Василенки з Бігуном. Бігун був також ранений в ногу і їх забрали до шпиталю в найближче місто, де Василенко першої ночі помер. За кілька днів до того міста в західній Тюрінгії прийшли американці, а за ними з'явилися совєтські старшини-аґітатори за поворот на „родіну".

Яка надія залишилася перед молодим хлопцем, який залишився одиноким і безрадним. Похоронивши батька, Степан опинився в якійсь школі серед незнаних йому втікачів. Степан очікував на виздоровлення Бігуна. Він любив Бігуна від самого початку знайомства з ним в таборі, а найбільше любив його за те, що Бігун завсіди говорив до Степана, як до дорослої людини.

Перших кілька днів після смерти батька Степан немов не чув того, що діється кругом нього. Цілими днями він лежав мовчки на якомусь сіннику і це запримітив один старший чоловік, який почав розмову із Степаном. Як вийшло з розмови, той дідусь називався Костур і походив з місцевости недалеко від Полтави. Дід Костур був також самітним. Він зрозумів тяжке горе хлопця та старався піддержати його на дусі. Дід Костур радив Степанові деклямувати вірші Шевченка, а запримітивши скептичний вираз лиця Степана додав „не знаю як тобі, але мені вірші Шевченка помагають тоді, коли мені докучає самітність".

Тепер в душі юнака проходила нова болюча боротьба на тлі пекучого питання, що він має робити, лишатися на Заході, чи може повертатися до рідної Полтави? Тепер йому постійно ввижалася спокійна квартира, в якій він жив з батьками. Також частіше пригадувався йому вірний товариш Павло, але тут же вслід за цими думками поставало болюче питання, чи залишився Павло там де він був, або якщо Степан повернеться додому і навіть застане своє помешкання не знищеним, то з відчинених дверей вигляне хтось інший, а не його батько чи мати. Це питання переставало мучити Степана тільки тоді, як він спав, але як він пробуджувався зі сну воно зараз поверталося до нього.

Направду, авторка з великою майстерністю передає душевні переживання Степана, а також добре охоплює те замішання, яке тоді сталося в тій частині Тюрінгії, з якої в короткому часі американці відступили, щоб окупацію передати совєтам.

Читаючи книжку „Переміщена особа" мається враження, що авторка немов сама пережила те горе, яке доводилося пережити юнакові Степанові та тисячам української молоді, яку німці насильно вивезли з України на примусову працю до Райху. Тисячі українських дівчат, таких як Оленка (а також хлопців) мусіли носити на рукаві опаску з написом „Ост" та мусіли терпіти шорстке, а часто жорстоке трактування німецьких „баворів".

В книжці „Переміщена особа" описана недоля не тільки юнака Степана. В ній представлений образ того страшного „Голокост", через який перейшов увесь

(Закінчення на стор. 3)

„ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА"

(Закінчення зі стор. 2)

український нарід в часі Другої світової війни. Український нарід зовсім невинно став жертвою двох жорстоких систем. На жаль, світ і досі не пізнав тої кривди, яку зазнав наш нарід. Тому Марія Галун-Блок робить велику прислугу гуманності і правді тим, що вона допомагає поборювати зло. Хтось сказав, що в мистецтві музики іде постійна боротьба за вічність, а я сказав би, що в царині літератури ця боротьба є навіть більше наявною, чим в музиці. Такі книжки як „Переміщена особа" — це дійсна боротьба за вічність, бо це боротьба за вічно живучі ідеали. Боротьба за правду і справедливість, а тим більше, коли в літературі створені такі реальні і вірні картини, як це зробила авторка, яка віддала ролю осуду тих картин читачеві.

Цю книжку Марії Галун-Блок я сміло назвав би клясичною, бо вона є гідною до наслідування. Хоч ця книжка стилево написана для молоді, то однак я вірю в те, що її радо читатиме і дорослий читач, а бувші українські скитальці обов'язково повинні запізнатися з цією чудово написаною книжкою. Думаю, що вона може допомогти не одним батькам пізнати те, як легко можна занедбати духовий контакт навіть з дітьми доброї вдачі, яку посідав юнак Степан Василенко.

Здається, що Марії Галун-Блок вже непотрібно представляти нашим читачам, бо в нашій пресі багато разів писалося про неї. Тому я ограничуся тільки до того, що письменниця має вже багатий літературний дорібок. Вона є автором приблизно 20-ти книжок для дітей і молоді, а в цьому біля пів десятка книжок з українською тематикою. Її ім'я видніє в американських, а також в міжнародних довідниках про письменників. Важливим є те, що письменниця пише про Україну не тільки з почуттям правдивої любови, але й також пише вона з добрим знанням історії, культури і побуту українського народу.

Віримо в те, що колись її книжки переложені на українську мову з цікавістю і вдячністю читатимуть у вільній Україні.

Адреса видавництва: William Morrow & Company, Inc.
105 Madison Avenue
New York, N.Y. 10016

Д-ра Мирослава Биха знову обрано на голову Стейтової Ради УККА

Віпани (В. Янів). — Загальні Річні Збори Координаційної Ради Відділів УККА стейту Ню Джерзі відбулися у неділю, 8-го жовтня ц. р. в парохіяльній залі.

Такі Відділи вислали по двох делеґатів на збори: Пассейк, Нюарк, Ірвінгтон, Джерзі Ситі, Елізабет, Картерет, Моріс повіт, Ню Бронсвік і муж довір'я з Перт Амбой, разом — 15 делеґатів. Зборами проводила Президія в складі д-р Іван Пелех — голова і п. Іван Рачинський — секретар.

По відчитанні протоколу з минулорічних зборів, що його прийнято без поправок одноголосно, уступаючий голова Ради д-р М. Бих в обширному звіті подав перебіг праці за минулий рік. Рівнож подякував усім тим, що брали активну участь у маніфестації, яка відбулася в Пассейку 24-го вересня ц. р., він також висловив подяку Комітетові Стейтового Фестивалю в Арт Центрі, який відбувся 3-го червня ц. р. і Відділові УККА в Картереті за влаштування бенкету - забави в 60-річчя Відновлення Української Самостійної Держави.

Голова Статутової комісії мгр Ярослав Рак відчитав поправки до Правильника Координаційної Ради.

Поправки прийнято більшістю голосів.

Голова Фестивального комітету інж. Михайло Чайківський склав звіт з Фестивалю 1978 р.

На внесок Номінаційної комісії в складі — інж. Зенона Онуфрика, мгр Дори Рак та інж. Володимира Янева, щоби перевести тайне голосування, які виготовила Номінаційна комісія, присутні на зборах погодилися більшістю голосів. По довшій дискусії обрано керівні органи на 1978-79 в складі: д-р Мирослав Бих — голова, д-р Іван Пелех — заступник голови, мгр Дора Рак — 2-гий заступник голови, п-і Люба Остап'як — 3-ій заступник голови, п. Іван Рачинський — секретар, інж. Володимир Янів — фінансовий секретар; референти: інж. Зенон Онуфрик, д-р Константин Ваньо і п. Іван Принада; Контрольна комісія: мгр Ярослав Рак — голова та інж. Мирон Пінковський, п. Григорій Добуш, інж. Микола Григорович, п. Іван Принада — члени.

Переобраний голова д-р М. Бих подякував за довір'я і закликав усі Відділи УККА стейту Ню Джерзі до активної праці в Координаційній Раді Стейту для добра наших громад і УККА.

Парафія в Елізабеті пожертвувала 20 000 дол. на церкву-пам'ятник у Вашінґтоні

Вашінґтон. — У висліді дводенної збірки, що її переведено в суботу і неділю, 4-5-го листопада ц. р., члени української католицької парафії св. Володимира в Елізабеті, Н.Дж., пожертвували 20 683дол. на будову церкви-пам'ятника у Вашінґтоні, Д. К. Дозвіл на збірку в цій та інших українських католицьких парафіях в ЗСА дав Архиєпископ-Митрополит Йосиф Шмондюк, беручи до уваги важливість проєкту побудови церкви-пам'ятника в столиці ЗСА. Цей проєкт вашінґтонської парафії Пресвятої Родини намічений в рамках святкувань 1000-річчя Хрищення України.

Збіркою фондів на цей проєкт відає о. Йосиф Денищук, ЧНІ, який відвідав парафію св. Володимира в Елізабеті в суботу і неділю, 21-22-го жовтня, за дозволом і на запрошення пароха о. шамбеляна Йосифа Федорика. В результаті підготовчої праці, вірні парафії пожертвували 26 пам'ятників і 151 даток на суму 20 683 дол.

СССР і Етіопія підписали договір приязні

Москва. — Совєтський Союз закріпив свої зв'язки з Етіопією, підписавши договір про приязнь і співпрацю, на підставі якого СССР не тільки має можливість залишити у тій частині Африки перебуваючі там військові частини і дорадників, але також поширити свої впливи у цьому просторі світу.

Совєтський договір цілковито зміняє дотеперішню систему співпраці З'єднаних Стейтів Америки з Етіопією, яка колись була найближчим союзником Америки до часу повалення монархії, тобто відсунення від влади імператора Гайле Селлясі, і встановлення там промарксистського уряду з полковником Менґісту Гайле Маріямом на чолі. Територіяльний спір між Етіопією і Сомалією та пізніша війна між цими двома країнами втягнули СССР, а опісля Кубу до цього конфлікту. Совєтський Союз тоді розпочав масове доставлення зброї до Етіопії, враховуючи, очевидно, стратегічну важливість терену, і тим самим переважив дотогочасну рівновагу сил в користь Етіопії, якій тепер намагається накинути свою волю, а територію Етіопії перетворити у випадкову базу на африканському континенті побіч вже існуючої бази в Анголі.

У підписаному договорі не говориться ясно, чи Етіопія погодиться на стаціонування совєтських вояків і розбудову баз. Борис Пономарьов, один із совєтських верховодів, запевняв американських сенаторів, які недавно відвідували СССР, що немає пляну розбудови совєтських баз в Етіопії. „Ніколи не було й сьогодні немає жадних совєтських військових частин в країнах Африки", — заявив цинічно Пономарьов. Він переконував американських законодавців, що Совєтський Союз не старається накинути своєї волі країнам Африки, або здобувати політичну чи військову домінацію. Свого часу, однак, Френк Карлюччі, заступник директора Сі-Ай-Ей заявляв, що Етіопія одержала від СССР 400 танків, 50 джетових літаків, велику кількість панцерних возів, ракет, гармат та багато іншої зброї. „Совєтське зобов'язання для Етіопії виносить сьогодні понад один більйон долярів", — заявив Карлюччі.

Договір підписали в Москві полк. Менґісту і Леонід І. Брежнєв. Таким чином СССР збільшив до шести число країн, з якими він підписав подібні договори. Інші країни — це Анголя, Мозамбік, Ірак, Індія і В'єтнам.

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої і Незабутньої Тети
сл. п. Дарії Хронов'ят
зложили суму 25.00 долярів
на цілі НТШ в ЗСА.
Ню Йорк, Н. Й. Марія, Анна і Роман КОБРИНСЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу Чоловіка
моєї Хресної Мами
бл. п. д-ра Степана Манастирського
складаємо 20.00 долярів
на Українську Катедру в Гарварді.
Лярисса і інж. Ярослав ГЕРМАНИ
Рутерфорд, Н. Дж.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
повідомляє, що
**в суботу, дня 2-го грудня 1978 року, о год. 7-ій веч.
у церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.**
відбудеться
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ПОЧЕСНОЇ ГОЛОВИ СУА
св. п. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ
І В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ЗАСТУПНИЦІ ГОЛОВИ СУА
св. п. ОСИПИ ГРАБОВЕНСЬКОЇ
•
По Панахиді відбудуться
ЖАЛОБНІ СХОДИНИ
в домівці СУА, 108 Друга Авеню в Ню Йорку
на які запрошуємо Членство СУА.
ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Односельчанами і Приятелями, що 22-го вересня 1978 року, з Волі Всевишнього відійшла у Вічність на 85-му році трудолюбимого життя наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.
ТЕКЛЯ ТИШКО з дому ЛЕНИК

ПОХОРОН відбувся в селі КОШЛЯКАХ, пов. Збараж, Україна, з численною участю Родини й Односельчан, із вдячною поміччю Священика і Церковного Комітету, яким висловлюємо щиросердечну подяку за їх труд у нашому родинному горю.

У великому смутку:
сини:
ЕВГЕН з дружиною СТЕПАНІЄЮ
ІЛЬКО з родиною в Україні
доньки:
ЗЕНОВІЯ НОСАЛЬ з родиною в Україні
СТЕПАНІЯ ЯКУБІВСЬКА з родиною в Україні
АНАСТАЗІЯ ШУРАН з родиною в Україні
внуки:
МАРУСЯ ШОРОБУРА з мужем БОГДАНОМ і сином МАТЕЄМ
БОГДАН ТИШКО

Ділимося з Ріднею та Друзями сумною вісткою, що дня 23-го листопада 1978 року, в День Подяки, в Кетскілл, Н. Й., по довгій і тяжкій недузі, відійшла від нас у Вічність, на 89-му році життя, наша Найдорожча
МАТИ, ТЕЩА, ТЕТА і КУЗИНКА

бл. п.
АЛЕКСАНДРА КУЗЬМА

ПАНАХИДА відбудеться 27-го листопада 1978 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — 28-листопада 1978 р., о год. 9:30 ранку на цвинтар Кальварія в Ню Йорку, Н. Й.

ЛЮБОМИР РОМАН і ГАЛИНА КУЗЬМА
ГІЛЬДЕҐАРД КУЗЬМА
ПЕТРО КУЗЬМА
ГРИГОРІЙ КУЗЬМА
ЄЛИСАВЕТА КУЗЬМА
СТЕФАНІЯ і ТЕОДОР МИРОШНИЧЕНКИ
МИРОСЛАВА МИРОШНИЧЕНКО
ТЕКЛЯ КУНИЦЬКА
АННА і ПЕТРО СВІТНИЦЬКІ
МАКАР і ДОРОТА КОПАНИЦЯ
КАТЕРИНА СВЕНСОН
і ближча і дальша Родина в Америці й Україні

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА НАУКОВОГО Т-ва ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
складає щиру подяку за дар, який зложила
в пам'ять шостої річниці смерти Дорогого Мужа
сл. п. д-ра Павла Дубаса
в сумі 50.00 долярів —
Філядельфія, Па. Катерина ДУБАС

УПРАВА НАУКОВОГО Т-ва ім. ШЕВЧЕНКА
складає щиру подяку за пожертви,
зложені замість квітів на свіжі могили
сл. п. Василини Веремчук і
сл. п. д-ра Єфима Веремчука

Д-р Богдан і Таіса Кузьма	$25.00
Д-р Еміліян і Ірина Клюфас	20.00
Аспедес і Анна Буччі	25.00
Марія Чировська	5.00
Августин і Алла Юзьв'як	25.00
Д-р Тарас і Іванна Ганушевські	25.00
Разом	$125.00

ПОДЯКА
17-го жовтня 1978 р. в Ню Йорку, з Волі Всевишнього відійшов у Вічність
бл. п. ЛАВРЕНТІЙ БАРИЦЬКИЙ

Цією дорогою складаю сердечну подяку Високопреподобному о. д-рові Володимирові Гавлічеві і Всечеснішим оо. Лаврентієві Лавринюкові та Тарасові Прокопові за відправлення Панахид і похоронних Богослужб.

Особливо дякую Всеч. о. Лавренюкові за прощальну проповідь у церкві, а панам Турецькому і Качунові за слова прощання на Панахиді і на тризні.

Дуже дякую панові Тимішеві Шевчукові за переведення збірки на цілі радіопрограми св. Юра в Ню Йорку, та всім Особам, які в пам'ять Покійного зложили свої пожертви на цю ціль.

Також хочу висловити свою вдячність п. Миронові Бойчукові та родині Червоняків за їхню допомогу і моральну підтримку.

Усім Приятелям і Знайомим, які взяли участь у Панахидах і похоронах, Усім, які прислали вінки і квіти, Усім, що жертвували на Служби Божі за спокій душі Покійного, що згадують Його у своїх молитвах, як також Усім, що теплим словом старалися принести мені розраду, моє щиросердечне спасибі.

СТЕФАНІЯ БАРИЦЬКА

ДЕКЛЯРАЦІЯ ЗП УГВР...

(Закінчення зі стор. 2)

зв. братньої допомоги; синів українського народу змушують виконувати військову повинність поза межами батьківщини в далеких районах СССР, берегти кордони тієї імперії та бути готовими на жертву крови й життя за інтереси, що не мають нічого спільного з долею їх української батьківщини. Дуже дорого обходиться кожному українцеві та українці те, що Україна не є самостійною державою, через що вони мусять віддавати свої сили на чужу справу.

Антинародною виявила себе теж соціяльно-політична доктрина т. зв. марксизму-ленінізму, що на неї спирається система комуністичної диктатури. Вона душить цілі нації і поодинокого громадянина, вона неспроможна задовольнити його найелементарніші національні, політичні та соціяльні й економічні потреби, а духово вона перетворює людину на гвинтик-автомат, на безвільного виконавця волі молоха-держави, чи, власне, бюрократичної кліки, яка державою править.

2. Трагедія, що її переживає українська нація, — результат не лише політики її ворогів. За наше важке становище несемо відповідальність також ми самі. Пристосуванство, пасивність, байдужість, комплекс „моя хата скраю", що охопили частину нашого народу, ведуть в умовах СССР часто до прямого національного відступництва, а затрата інстинкту національної солідарности й гідности, кар'єризм, опортунізм, собіпанство, для багатьох виправдовують мовчання тоді, коли на фронті боротьби стоять інші.

Пасивність і байдужість підточують зсередини також сили української еміграції. Її досягнення в післявоєнний період в окремих галузях життя, в науці, культурі, мистецтві, літературі, в організації релігійного та економічного життя, в активності молодечих та жіночих організацій та в політичній діяльності незаперечні. Зокрема жваво відгукнулись українці в діяспорі на рух опору в Україні, вони чимало спричинилися до поширення інформацій про нього в світі. Своєю політичною плятформою, послідовною обороною принципів державної незалежности України, українські політичні формації на чужині створили противагу фіктивним державно-політичним інституціям УССР, що є інструментом у руках Москви та засобом поневолювати український народ. Зроблено численні спроби об'єднати всі політичні сили еміграції в одному центрі, подібно як у пляні з'єднання громадських сил побудовано Світовий Конгрес Вільних Українців. В основах цих заходів лежить стихійне прагнення єдности ширших кіл нашої суспільности.

Але водночас в останні роки з'явилося чимало познак послаблення дій діяспори. Занепад помітний не тільки у зменшенні числа громадсько-активних людей, але, що загрозливіше, в зниженні рівня громадської та політичної праці і формату її репрезентантів. Замість змісту — у нас часто поставлено фразу. Багатослівні резолюції не прикривають недостатність дії. Не лише в Україні, де існує тиск Москви, українську мову проганяють з публічного вжитку; з вини самих українців вона сходить на другий плян також в умовах еміграції. Вимушена ворогом втеча в приватне життя в Україні, стає з їх власної волі філософією буття також деяких елементів на еміграції, серед яких шириться бациля доробкевичівства, матеріяльних вигід і байдужности до потреб громади, ба, навіть зневажливе ставлення до тих, хто в громаді служить. Партикуляризм, нетолеранція до інакодумців, насильна монополізація впливів, брак єдности далі залишаються хронічними недугами не лише політичного, але й інших секторів життя нашої спільноти.

III

1. Українській людині, де б вона не жила, на батьківщині чи поза нею, не можна не усвідомлювати серйозного становища, в якому перебуває український народ. Зрушити себе з сучасного стану поневолення український народ може тільки максимальним напруженням сил своїх синів і дочок. Щоб здобути державну самостійність, українцям, як й іншим поневоленим Москвою народам, треба слушної нагоди для визвольної революції, чи перевороту, але того, коли така нагода наспіє, ніхто передбачити не може. Натомість те, що відоме сьогодні, це невідкладна потреба всіма доцільними в даному періоді засобами, вести боротьбу за саме духове і фізичне збереження нації.

2. Як духово-культурна одиниця, кожна людина живе насамперед в рамках своєї нації, своєї культури, історії і традиції. Хто від них відчужується, стає безбатченком. Так є не лише на Україні, але теж в умовах еміґрації. Ґрунт для національного відступництва творить незнання власної національної культурної спадщини та комплекс особистої і національної меншевартости.

Ми живемо в добу великого піднесення національних, етнічно-культурних почувань на всіх континентах світу, серед різних народів і рас. Відроджуються окремі спільноти навіть у рамках давно оформлених націй. Цей процес національно-культурного зрізничкування нічим не суперечить духові здорового інтернаціоналізму, навпаки, боротьба за визнання своєї індивідуальности сприяє пошані до інших.

3. Тільки у власній державі нація і кожний її член може досягти повноти свого розвитку. Тому центральною метою сучасної визвольної боротьби українського народу є самостійна і соборна українська держава. Але держава народу — не самоціль у собі, вона лише засіб для добробуту української нації і української людини, для забезпечення росту духових і матеріяльних сил нації і для громадських свобід та розвитку одиниці. Українська держава — це також засіб для здійснення на українській землі рівности і справедливости для всіх громадян України незалежно від їх національности, релігії, статі чи світогляду, це засіб для повного розвитку її національних меншостей. Тому політична і соціяльна демократія — це ідеал здійснення якого ґарантуватиме свободу розвитку всіх жителів української землі в українській державі.

4. Змагаючи до державної самостійности, український народ водночас прагне до співпраці і приязні, на принципах рівности і взаємопошани, з усіма народами світу, зокрема з тими, які так, як і він, поневолені московським комуністичним тоталітаризмом. Шлях до такої спільноти не новий: на цій засаді був проведений у Києві у вересні 1917 року, з ініціятиви Української Центральної Ради, з'їзд народів колишньої царської Росії, на цій основі відбулася I-ша конференція поневолених народів, що її скликала УПА в листопаді 1943 року на Волині; цей шлях обрали теж окремі національні частини неросійських народів в рамках УПА, його досі дотримуються в своїй дружній співпраці політичні в'язні різних народів СССР в концтаборах і в'язницях цієї імперії.

У прагненні спільного фронту всіх народів імперії, український народ простягає руку теж тим синам і дочкам російського народу, які на ділі готові засудити імперіялістичну політику Москви, протиставитись її народовбивству та разом стати до боротьби за розвал тієї тюрми народів і до побудови на її руїнах системи вільних народів-держав на їхніх національних територіях. Ми переконані, що такий спільний фронт — це передумова для перемоги всіх народів сучасної імперії і совєтського бльоку та для їхньої співпраці в майбутньому, співпраці до якої ті народи-держави спонукатимуть спільні інтереси та вимоги нашої технологічної доби. Ми хочемо відзначити при цьому гуманне ставлення не одного російського діяча правозахисного руху до українців та інших народів СССР. Але сьогодні зрозуміння для національно-політичних та соціяльних прагнень українського народу, для його боротьби за державну незалежність, виявляють лише деякі російські одиниці. Хочемо сподіватися виникнення поважного політично-програмового перелому в колах російської демократії і чим зможемо, сприятимемо такому переломові.

Глибоко відчуваючи потребу спільної боротьби всіх поневолених і волелюбних народів проти тоталітарної й імперіяльної системи большевицької Москви, сильний наголос ставимо на спільність наших ідей та інтересів з народами сходу Середньої Европи, зокрема з нашими західніми і південно-західніми сусідами, Польщею, Чехо-Словаччиною, Угорщиною і Румунією. Не зважаючи на більші чи менші національні антагонізми між нашими народами в минулому, навчені важким досвідом і свідомі спільноти долі, наші народи повинні намагатися перебудувати свої взаємини на принципах взаємопошанування, солідарности й обопільного визнання своїх прав на національну державність. Наявні залишки взаємних претенсій повинні бути усунені спільним зусиллям і доброю волею, а виразом цього повинно стати теж визнання права наших національних меншостей на вільний розвиток і їх культурно-духову спільність із своїми народами.

IУ

Українці, які живуть поза рідними землями, зокрема в західньому світі, є невід'ємною частиною великого українського народу. Їхні зобов'язання щодо України та саме їх існування як національно - культурної спільноти, пов'язані з тим, щоб:

1. Постійно втримувати ідейний зв'язок з українською батьківщиною, долаючи штучні фізичні і духові перешкоди, що їх ставить Москва. Цю вимогу повинно засвоїти зокрема молодше і середнє покоління тепер, коли старші відходять, або деактивізуються. Зв'язок з Україною, це, поперше, засіб для виконання нашого першочергового завдання моральної і матеріяльної допомоги нашим братам на рідних землях, зокрема тим, хто стоїть у перших лавах боротьби. Треба послідовно таврувати байдужість (не на словах, а на ділі) деякої частини еміграції до долі тих наших братів і сестер на батьківщині, в тюрмах чи на засланні, які репрезентують найкраще і найшляхетніше в нашій нації, які зберігають її честь і здобули добре ім'я для неї в самому СССР і у світі. Подруге, тільки при умові живого зв'язку з Україною, на еміграції збережеться українська мова, культура, звичаї, традиція, а молоді покоління відчуватимуть духову єдність з землею батьків.

2. Не розпорошувати громадської енергії, а спрямовувати її на ті галузі організованого життя, які на десятиліття можуть мати тривалу вартість, отже, на науку, культуру, мистецтво, літературу, релігійне життя з українським змістом, традиціями та обрядом, на високоякісне українознавство в школах і в дослідних працях взагалі, на піднесення рівня нашої політичної культури, на ріст політичної думки, на мобілізацію політичної активности, на розбудову економічної бази і подібне. Тільки такі цінності можуть зробити нашу еміграцію серйозним фактором у колі суспільства тих держав, де вона живе і діє, і тільки вони, а не неокреслене ближче „ширення правди про Україну", можуть стати серйозним засобом для приєднування симпатій чужинців до української справи.

3. Рішуче поборювати спори і непорозуміння серед еміграції, що їх завжди використовує ворог, а часто сам підсуває. Треба бути свідомим, що цю саму тактику панівний в Україні режим вживає у відношенні до наших братів, щоб легше держати їх в ярмі. Різниці поглядів на еміграції є благородним привілеєм вільного суспільства, з нього українцям треба користати та вчитися. Треба боротися з усякими виявами нетолеранції до іншої думки, взаємного недовір'я, що не один раз у нашій історії розбивали єдність нації. Тому, як писали наші брати в пам'ятному „Зверненні воюючої України" в жовтні 1949 року, творім „дійову, а не паперову єдність". Створім нормальні взаємини, в яких люди різних поглядів можуть спільно розглядати і плянувати шляхи визвольної політики. Завдання, що стоять перед нацією, а зокрема перед її відламом на чужині такі великі, що їх подолати ніякій одній групі людей. До цього потрібні зусилля мільйонів. Хай кожний українець і українка, до яких дійдуть ці наші слова, на чужині і на батьківщині, усвідомлять це велетенське завдання нації, і хай на свої плечі візьме його одну частину. Бо іншого шляху до самостійної України немає.

Листопад 1978.

РЕВОЛЮЦІЯ ЧИ ЕВОЛЮЦІЯ

(Закінчення зі стор. 2)

„загарантована" у тому Гельсінкському договорі непорушність совєтських кордонів і так була зайва, коли ніхто на Заході навіть не думав про відкидування збройними силами Совєтського Союзу до кордонів з-перед Другої світової війни!

Дозвольте висловити думку, що поділ на „революціонерів" і „еволюціоністів" серед української вільної громади, себто еміграції чи поселенців, насправді не існує і він — недоречний. Одні і другі погоджуються, що головна мета вільної громади 1) допомагати Україні і її мешканцям-борцям всіма доступними нам засобами; 2) ніхто з нас, включно із тими, що зараховують себе до „революціонерів", не закликає земляків в Україні до таких революційних актів, які стягнули б на нарід ще гірші терпіння, чи просто масакру, яку напевно перевела б Москва з приємністю, діставши для цього нагоду.3)ми всі свідомі,що поруч із допомогою Україні інформаційно-агітаційною акцією і творенням тут тих культурних цінностей, що їх не можна творити в Україні при тамошньому русифікаторському режимі, існує ще страшенно важка і складна місія вільної громади — збереження власної національної самобутньости, яка на наших очах корчиться, блідне і погрожує загином під тиском природної асиміляції до чужомовного оточення у країнах поселення. Очевидно, навіть як вільна українська громада дуже скорчиться — вона повинна бути непримиренна супроти Москви. Алеж трудно говорити про „революційність", коли в Україні триває режим безжалісного терору і коли в усіх наших країнах поселення найболючішою стає проблема браку людей до праці. Ніхто з наших середовищ, ані ціла українська вільна громада не має впливу на хід подій на Сході Европи.

Провідні мужі обох таборів, які ніби існують у нашій вільній громаді, здається погоджуються у тому, що 1) розвал совєтської імперії вийде при всій вірогідності — хоч не обов'язково — або з території Московщини, або якоїсь іншої, а не в наслідок вибуху революційного руху в одній тільки поярмленій країні, бо з таким рухом імперія справилась би так само, як справилася вже з подібними вибухами у Польщі, у Східній Німеччині і на Мадярщині і 2) всі ми — включно з членами отих ніби двох таборів — переконані, що рішатиме про свою майбутню долю український нарід на рідній землі, а не еміграція. Цікаво, що в отій дискусії не сказано, що найбільшою силою української вільної громади повинна бути — не є, а повинна бути — її єдність. І „віце-верза" — найбільша наша слабість — роз'єднання. І тому критерієм того, що допомагає та що шкодить українському народові і активним борцям за її свободу є зосереджування чи розпорошування всіх конструктивних самостійницьких сил у вільному суспільстві. „Чому ви сваритеся?" — чуємо розпучливі запити, що їх привозять з України всі наші туристи. Хто розбиває українську вільну громаду — діє у користь Москви, — хто старається з'єднувати її, діє проти інтенцій Москви.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА СТАРОСТА, членка УНС Відд. 62 у Філядельфії, померла 19 серпня 1978 р. на 89 році життя. Нар. 1890 р. в Дрогобичі, Україна; членкою УНС стала 1920 р. Залишила у смутку 2 дочки: Сестру М. Вінцент, ОСБМ, Анну та синів — Джон і Джеймс.Похорон відбувся 22 серпня 1978 на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс.

Вічна Їй Пам'ять!
Базіль Васильків, секр.

ТЕОДОР ВОЛЧАНСЬКИЙ, член УНС Відд. 204 в Ню Йорку, помер 21 червня 1978 на 80 році життя. Залишив у смутку брата Василя. Похорон відбувся 24 червня 1978 р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Палідвор, секр.

ПЕТРО КУРИЛЯК, член УНС Відд. 399 в Чікаґо, помер 5 серпня 1978 на 53 році життя. Нар. 1925 р. в селі Коропець, Зах. Україна; членом УНС став 1969 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Марію і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 8 серпня 1978 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Парк Рідж, Чікаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Б. Припхан, секр.

ПЕТРО КРУПА, член УНС Відд. 177 в Провіденс, Р. А., помер 11 вересня 1978 р. на 56 році життя. Нар. в червні 1922 р. в Гонило, Україна; членом УНС став 1967 р. Залишив у смутку дружину Катерину, двох синів — Михайла і Джеррі, дочку Гелен і 2 внуків. Похорон відбувся 13 вересня 1978 р. на цвинтарі св. Анни в Кранстон, Р. Ай.

Вічна Йому Пам'ять!
Джон Лаба, секр.

ЮРІЙ ГУРЯНСЬКИЙ, член УНС Відд. 316 в Рочестері, помер 19 серпня 1978 на 51 році життя. Нар. 1927 р. в Рочестері, Н. Й.; членом УНС став у 1944 р. Залишив у смутку дружину Іванну, сина Бабі, дочку Діянну, матір і три сестри. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Гови в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДЖОН ПАСКОВІЧ, член УНС Відд. 413 в Юніон, Н. Дж., помер 4 вересня 1978 на 81 році життя. Нар. в березні 1898 р. в Україні; членом УНС став у листопаді 1943 р. Залишив у смутку дочки: Иоанну і Анну, сина Алберта, 5 внуків і 2 правнуків та сестру Марію і брата Вілліяма. Похорон відбувся 7-го серпня 1978 р. на цвинтарі Голлівуд Меморіял Парк в Юніон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Мері С. Фера, секр.

ДЖОРДЖ КОСЦІВ, член УНС Відд. 204 в Ню Йорку, помер 4 серпня 1978 р. Нар. 1905 р. в Оріховці, Україна; членом УНС став 1946 р. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 6 серпня 1978 на цвинтарі св. Раймонда в Бронксі, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Палідвор, секр.

ЕВА ЯСЛИК, членка УНС Відд. 230 в Янґставн, Огайо, померла 28 серпня 1978 на 80 році життя. Нар. 1898 р. в пов. Ліско; членкою УНС стала 1918 р. Залишила у смутку дочку Анну з мужем і сина Ілька з дружиною та 5 внуків. Похорон відбувся 31 серпня 1978 р. на цвинтарі Кальварія в Янґставн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Ліщак, секр.

Д-Р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК, член УНС Відд. 194 в Ню Йорку, помер 6 березня 1978 р. на 68 році життя. Нар. 1909 р. в Тернополі, Україна; членом УНС став 1964 р. Залишив у смутку дружину Марію, сина Ігоря з Родиною, сина Юрія з родиною та дальшу родину. Похорон відбувся 11 березня 1978 р. на цвинтарі Мт. Гови в Гейстінґс он Гадсон, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АНДРІЙ ВІТИК, член УНС Відд. 147 в Аллентавн, Па., помер 20 лютого 1978 на 86 р. життя. Нар. 1893 р.; членом УНС став 1917 р. Залишив у смутку дві дочки — Стефанію і Мері. Похорон відбувся на цвинтарі ст. Мері'с (укр. правосл.) в Вайтголл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Джон Гуцайлюк, секр.

Д-Р ОСИП ЛЮБЧАК, член УНС Відд. 184 в Ню Йорку, помер 19 серпня 1978 р. на 74 році життя. Нар. 1904 р. у Львові, Україна; членом УНС став 1951 р. Залишив у смутку дружину Ірину, сестру Ірину і брата Євгена з родиною та дальших рідних. Похорон відбувся 23-го серпня 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Ластовецький, секр.

МЕРІ Е. ВІТЛОК, членка УНС Відд. 37 в Елизабет, Н. Дж., померла 15-го червня 1978 р. на 62 році життя. Нар. 1 липня 1915 р. в Гелметта, Н. Дж., а членкою УНС стала 31 квітня 1967 р. Залишила у смутку дочки — Андрею і Карол Анну. Похорон відбувся 19 червня 1978 р. на цвинтарі св. Марії Р. К. в Іст Бронсвік, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гнатюк, секр.

ЕМІЛЬ ЖУК, член УНС Відд. 194 в Ню Йорку, помер 30 вересня 1978 на 79 році життя. Нар. 1900 р. в Україні. Членом УНС став 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відвідбувся 3 жовтня 1978 р. на цвинтарі в Бавнд Бруку.

Вічна Йому Пам'ять!
Е. Манацький, секр.

АЛЕКСАНДЕР ДЕЙНЕКА, член УНС Відд. 473 в Монтреалі, помер 6 серпня 1978 на 83 році життя. Нар. 1895 р. в Ігровиці, пов. Тернопіль; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Марію і дочку Стефанію. Похорон відбувся 9 серпня на цвинтарі „Коте дес Нейґес" в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
Віра Баніт, секр.

ТЕОДОР ЛУЦІВ, член УНС Відд. 182 в Кліфтон, Н. Дж., помер 17 серпня 1978 р. на 89 році життя. Нар. 1888 р. в Україні; членом УНС став 1926 р. Залишив у смутку двох синів — Матвія і Василя та трьох внуків. Похорон відбувся 19 серпня 1978 р. на цвинтарі Кальварія в Патерсон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Клименко, секр.

ДОНАЛЬД МАТЮС - ДЕМКО МАТВІЙЧУК, член УНС Відд. 39 в Сиракюзах, Н. Й., помер 5 липня 1978 р. на 96 році життя. Членом УНС став 1915 р. Залишив у смутку три дочки, два сини та внуків і правнуків. Похорон відбувся 8 липня 1978 р. на цвинтарі УКЦ ім. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

МАТЕЙ СТРИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 39 в Сиракюзах, помер 14 серпня 1978 р. Нар. 1906 р. в Котузові, Україна; членом УНС став у 1925 р. Залишив у смутку дружину Анну, сестри Марію й Ірену, брата Стенлі та дальшу родину. Похорон відбувся 17 серпня 1978 р. на цвинтарі УКЦ ім. св. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

АННА ПАЛЮХ, членка УНС Відд. 46 в Ню Йорку, померла 19 липня 1978 на 57 році життя. Нар. 1920 р. в Никловичах, Україна; членкою УНС стала в 1970 р. Залишила у смутку чоловіка Миколу, дочки Олю, Орисю та сина Ігоря та двох внуків. Похорон відбувся 22 липня 1978 р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Сквіртнянський, секр.

АНТІН КРУПА, член УНС Відд. 481 в Карнеґі, Па., помер 24 серпня 1978 р. на 50 році життя. Нар. в січні 1928 р. в Карнеґі, Па. Членом УНС став 1946 р. Залишив у смутку братів Івана і Павла та сестри Анну і Марію. Похорон відбувся 28 серпня на цвинтарі Голі Трініти в Карнеґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Возняк, секр.